

Evanghelia de pe Patmos

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Ferice de cine citeste și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape.” (Apocalipsa 1:3)

Profețiile din Apocalipsa i-au fost descoperite apostolului Ioan în viziune în urmă cu peste nouăsprezece secole, pe când se afla exilat pe mica insulă stâncoasă Patmos, din Marea Egee (Apocalipsa 1:9). Apocalipsa 1:3 lasă să se înțeleagă că ele urmau să fie citite cu voce tare în biserică. Versetul îi promite fericire celui care urma să le citească cu voce tare, precum și celor care aveau să le asculte, mai exact credincioșilor adunați la biserică. Însă ei nu sunt fericiți doar pentru că le citesc sau le ascultă, ci și pentru că le păzesc (vezi Apocalipsa 22:7).

Profețiile din Apocalipsa sunt dovada că Dumnezeu are grijă de poporul Său. Ele ne vorbesc despre scurtimea și despre fragilitatea vieții, despre mântuirea prin Isus și despre chemarea noastră de a răspândi Evanghelia.

Profețiile biblice seamănă cu o lumină care strălucește într-un loc întunecos (2 Petru 1:19). Menirea lor este să ne ofere îndrumare pentru viața prezentă și speranță pentru viitor. Iar de îndrumarea lor vom avea nevoie până la revenirea lui Hristos și până la întemeierea Împărăției Sale veșnice!

5 ianuarie – Sabatul Bibliei

1. Ce semnificație are titlul cărții? Despre cine este de fapt această carte?

Apocalipsa 1:1,2 “Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut.” Apocalipsa 1:1-2

Apocalipsa 1:1 ne spune că titlul cărții este „Descoperirea lui Isus Hristos”. Cuvântul „descoperire” este grecescul *apokalupsis* care are sensul de „a descoperi, a dezvălui”. Apocalipsa este, așadar, o descoperire a lui Isus Hristos, venită *de la* El și care vorbește *despre* El. Deși a venit de la Dumnezeu prin Isus Hristos (vezi Apocalipsa 22:16), cartea spune că Isus este subiectul ei. În ea, Domnul Isus li Se descoperă credincioșilor Săi și îi asigură că El le poartă de grijă.

Isus este personajul principal. Cartea începe cu El (Apocalipsa 1:5-8) și se încheie cu El (Apocalipsa 22:12-16). „Ascultați ce spune Daniel, ascultați ce spune Apocalipsa și vestiți adevărul. Dar, oricare ar fi subiectul prezentat, înălțați-L pe Isus ca temei al oricărei speranțe, «Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață»” (Ellen G. White, *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, ed. 2007, p. 115).

Isus din Apocalipsa este același cu Isus din Evangheliile. Apocalipsa este o continuare a descrierii pe care o avem în cele patru Evangheliile despre persoana Sa și despre lucrarea Sa de mântuire. Doar că se concentrează pe aspecte diferite ale existenței și slujirii Sale. În principiu, punctul ei de pornire coincide cu punctul final al Evangheliilor, mai exact cu învierea și înălțarea Lui la cer.

La fel ca Epistola către evrei, Apocalipsa pune accent pe lucrarea Sa din cer. Ea ne arată că, după înălțare, Isus Și-a început lucrarea ca împărat și preot în sanctuarul ceresc. Dacă nu am avea aceste două cărți, cunoștințele noastre despre această etapă a slujirii Sale ar fi limitate și învăluite în mister. Însă, grație lor, avem posibilitatea să aflăm în ce constă ea.

Ce făgăduință încurajatoare găsim în Ioan 14:1-3 despre ce face Isus acum în cer pentru noi?

Luni, 31 decembrie

Scopul cărții

Apocalipsa 1:1 ne spune și care este scopul cărții: să ne dezvăluie evenimentele viitoare, *care aveau să se întâmple din momentul scrierii ei înainte*. Cei familiarizați cu Apocalipsa știu că aceste evenimente – cele împlinite deja sau cele care urmau să se întâmple – ocupă cel mai mare spațiu. Prima jumătate (capitolele 1–11) tratează despre evenimentele petrecute între secolul I d.Hr. și timpul sfârșitului, iar a doua jumătate (capitolele 12–22), despre evenimentele premergătoare revenirii lui Hristos.

Scopul general al profețiilor biblice este să ne asigure că, indiferent ce ne rezervă viitorul, Dumnezeu deține controlul. Nici Apocalipsa nu face excepție. Ea ne dă asigurarea că Isus Hristos este cu poporul Său în tot decursul istoriei lumii și pe tot parcursul evenimentelor finale.

Prin urmare, profețiile din Apocalipsa au două scopuri practice: să ne învețe cum să trăim astăzi și să ne pregătească pentru viitor.

2. De ce nu ne sunt dezvăluite unele lucruri și cu ce scop ne sunt dezvăluite altele?

Deuteronomul 29:29 “Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia.” Deuteronomul 29:29

Apocalipsa 22:7 “Și, iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!” Apocalipsa 22:7

Profețiile despre timpul sfârșitului din Apocalipsa nu ne sunt date pentru a ne satisface curiozitatea cu privire la viitor, ci ne dezvăluie doar atât cât avem nevoie să știm. Și ne sunt date ca să ne conștientizeze de gravitatea lucrurilor care vor veni și de importanța dependenței de Dumnezeu și a ascultării de El.

De-a lungul secolelor, au existat multe speculații și chiar s-a făcut apel la senzațional în prezentarea evenimentelor sfârșitului. Prezicând sfârșitul imediat, unii au făcut avere escrocându-i pe credincioși, sperându-i și făcându-i să doneze pentru „lucrare”. Și totuși sfârșitul nu a venit, iar oamenii au rămas decepționați și descurajați. Profeția, ca de altfel toate lucrurile bune pe care le-am primit de la Dumnezeu, poate fi exploatată și folosită greșit.

Ce indiciu găsim în Ioan 14:29 cu privire la scopul profeției?

“Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se vor întâmpla, să credeți.” Ioan 14:29

Marți, 1 ianuarie

Limbajul simbolic al cărți

3. Ce au în comun următoarele viziuni?

Apocalipsa 13 Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur.

“În anul dintâi al lui Belșatâr, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie. Daniel a început și a zis: „În vedenia mea de noapte, am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta. Daniel 7:1-3

Ezechiel 1:1-14 Tot în mijloc, se mai vedeau patru făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească. Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare avea patru aripi.

Apocalipsa 1:1 declară: „Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.” Expresia „le-a făcut-o cunoscută” redă grecescul *semainō*, care are sensul de „a reprezenta prin simboluri, a simboliza”. Apare și în traducerea în limba greacă a Vechiului Testament (Septuaginta) în pasajul în care Daniel îi explică lui Nebucadnețar că, prin intermediul chipului din aur, argint, aramă și fier, Dumnezeu îi înfățișa simbolic „ce are să se întâmple după aceasta” (Daniel 2:45). Folosind acest cuvânt, Ioan ne transmite ideea că scenele și evenimentele din Apocalipsa i-au fost arătate în viziune sub forma unor reprezentări simbolice. Sub îndrumarea Duhului Sfânt, el le-a consemnat exact așa cum i-au fost descoperite (Apocalipsa 1:2).

Ca urmare, limbajul prin care au fost înfățișate profețiile de aici nu trebuie luat literal. Ca regulă, citirea Bibliei, în general, presupune o înțelegere literală a textului, cu excepția cazurilor în care textul însuși indică un anumit simbol. Însă, când citim Apocalipsa, cu excepția cazurilor în care textul indică un sens literal, este necesar să o interpretăm simbolic. Scenele și evenimentele prevestite sunt reale, însă, de obicei, sunt înfățișate în limbaj simbolic.

Dacă vom lua în considerare caracterul general simbolic al cărții Apocalipsa, nu vom risca să distorsionăm mesajul profetic. Când încercăm să identificăm semnificația simbolurilor, nu trebuie să-i impunem textului o semnificație dată de imaginația umană sau semnificația actuală a acelor simboluri, ci să mergem la Biblie și la simbolurile menționate în ea. Mai concret, să reținem că cele mai multe au fost preluate din Vechiul Testament. Când prezintă viitorul în limbajul trecutului, Dumnezeu vrea să ne imprime în minte faptul că modul Său de acțiune din viitor se va asemena foarte mult cu modul în care a acționat în trecut. El va face din nou pentru poporul Său ceea ce a făcut în trecut. În demersul de decodificare a simbolurilor și imaginilor din Apocalipsa, un prim pas îl constituie înțelegerea Vechiului Testament.

Miercuri, 2 ianuarie

Dumnezeirea

Apocalipsa se deschide cu un salut similar celor din epistolele lui Pavel. Inițial, ea a fost trimisă ca scrisoare către cele șapte biserici din Asia Mică din timpul lui Ioan (Apocalipsa 1:11). Însă comentatorii sunt de acord că destinatarii ei sunt toate generațiile de creștini din toate secolele.

4. Care este salutul în următoarele texte și cine sunt cei salutați?

Apocalipsa 1:4,5 "Ioan, către cele șapte Biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine și din partea celor șapte duhuri care stau înaintea scaunului Său de domnie și din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, Cel întâi Născut din morți, Domnul împăraților pământului! Ale Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său" Apocalipsa 1:4-5

Evangelhia de pe Patmos

Romani 1:7 “Deci, vouă tuturor, care sunteți preaiubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!” Romani 1:7

În ambele pasaje găsim salutul epistolar: „Har și pace vouă.” Expresia este formată din salutul grecesc *charis* („har”) și cel evreiesc *shalom* („pace”, „bunăstare”). Observăm că harul și pacea vin din partea celor trei Persoane ale Dumnezeirii care, și aici, și în tot restul cărții, sunt identificate prin limbaj simbolic.

Dumnezeu Tatăl este numit „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine” (Apocalipsa 1:8; 4:8), făcând referire la numele Yahwé, „EU SUNT CEL CE SUNT” (Exodul 3:14), care indică existența eternă a lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este menționat prin expresia „cele șapte duhuri” (compară cu Apocalipsa 4:5 și 5:6). Șapte este numărul desăvârșirii. „Cele șapte duhuri” corespund celor șapte biserici în care lucrează Duhul. Imaginea aceasta indică universalitatea lucrării Duhului Sfânt în poporul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei, El fiind cel care le dă credincioșilor puterea necesară pentru a-și împlini chemarea.

Isus Hristos este identificat prin următoarele trei titluri: „Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului” (Apocalipsa 1:5), care indică moartea Sa pe cruce, învierea Sa și domnia Sa în cer. Apoi se spune ce a făcut și face: „ne iubește, ... ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său” (vers. 5,6).

„Ne iubește” exprimă o acțiune care acoperă trecutul, prezentul și viitorul – o dragoste nepieritoare. Cel care ne iubește ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său. În greacă, aici este o acțiune încheiată într-un moment din trecut: El ne-a spălat de păcatele noastre pentru totdeauna atunci când a murit pe cruce.

Ce se spune în Efeseni 2:6 și Filipeni 3:20? Ce înseamnă aceasta și cum ne bucurăm de statutul de „împărați și preoți” acum, când trăim în lumea aceasta a păcatului? Ce impact ar trebui să aibă acest fapt asupra modului în care trăim?

“El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,” Efeseni 2:6

Ultimele cuvinte din prologul Apocalipsei scot în evidență **tema ei dominantă: revenirea lui Isus în putere și slavă**. Promisiunea aceasta este repetată de trei ori în concluzia cărții (Apocalipsa 22:7,12,20).

5. Citește următoarele pasaje. Potrivit lor, cât de certă este revenirea Domnului?

Apocalipsa 1:7,8 “Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin. „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.” Apocalipsa 1:7-8

Daniel 7:13,14 “M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” Daniel 7:13-14

Zaharia 12:10 “Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut.” Zaharia 12:10

Matei 24:30 “Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.” Matei 24:30

În Apocalipsa, revenirea lui Hristos este punctul final către care se îndreaptă istoria. Ea va marca sfârșitul istoriei acestei lumi și începutul Împărăției veșnice a lui Dumnezeu, precum și eliberarea de rău, durere, suferință și moarte.

Apocalipsa 1:7 arată, în concordanță cu întreg Noul Testament, că revenirea lui Hristos în glorie va fi literală și personală. De asemenea, la acest eveniment vor asista toți oamenii, inclusiv „cei ce L-au străpuns”. Aceasta înseamnă că va exista o înviere specială a unui grup de persoane, din care vor face parte și cei care L-au răstignit. La a doua Sa venire, Isus le va aduce eliberare celor care L-au așteptat și judecată celor care au refuzat îndurarea și dragostea Sa.

Certitudinea revenirii lui Hristos este transmisă prin cuvintele „Da, amin!” (Apocalipsa 1:7). Cuvântul „da” redă grecescul *nai*, iar

amin este o confirmare evreiască. Împreună, ele exprimă siguranța. Aceasta este formula cu care se încheie cartea Apocalipsa (vezi și Apocalipsa 22:20).

„Credința în apropiata venire a Fiului omului pe norii cerului nu-l va face pe adevăratul creștin să devină neglijent și nepăsător față de preocupările obișnuite ale vieții. (...) Sinceritatea, credincioșia și integritatea sunt testate și trebuie să fie dovedite în lucrurile vremelnice” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 4, ed. 2010, p. 270).

O promisiune este demnă de crezare sau nu în funcție de integritatea celui care a făcut-o și de capacitatea lui de a o împlini. Nu uita că făgăduința revenirii a fost făcută de Dumnezeu, Acela care Și-a împlinit până acum toate promisiunile.

Vineri, 4 ianuarie

Un gând de încheiere

„Descoperirea aceasta a fost dată pentru călăuzirea și mângâierea bisericii în tot timpul dispensațiunii creștine. (...) O descoperire este ceva ce este dat pe față. Domnul Isus Însuși i-a dezvăluit serului Său tainele cuprinse în această carte și planul Său este acela ca ele să fie deschise cercetării tuturor. Adevărurile ei sunt adresate acelor care trăiesc în ultimele zile ale istoriei pământului, cum și celor din zilele lui Ioan. Unele dintre scenele descrise în această profeție sunt în trecut, altele au loc acum; unele ne aduc în atenție încheierea mării lupte dintre puterile întunericului și Prințul cerului, iar altele descoperă triumful și bucuria celui răscumpărat pe pământul înnoit.

Nimeni să nu considere că, întrucât nu poate explica însemnătatea fiecărui simbol din Apocalipsa, este inutil să cerceteze această carte în străduința de a cunoaște înțelesul adevărului cuprins în ea. Cel care i-a descoperit aceste taine lui Ioan îi va da cercetătorului sânguincios după adevăr o pregustare a lucrurilor cerești. Cei a căror inimă este deschisă pentru primirea adevărului vor fi făcuți în stare să înțeleagă învățăturile ei și li se va acorda binecuvântarea

făgăduită acelor care «ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea»” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 429–430).

Studiu suplimentar: *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, secțiunea „Studiul cărții lui Daniel și Apocalipsa”, ed. 2007, pp. 110–115.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 20–26

1. Din ce material trebuia să fie altarul pentru arderile-de-tot și jertfele de mulțumire?

2. În ce situație putea fi omorât un om din cauza unui bou?

3. Ce trebuia să facă omul din casa căruia fusese furat ceva împrumutat, dacă hoțul nu era prins?

4. Cum se numea instrumentul la care trebuia lucrată perdeaua de la intrarea cortului?

Istoria mântuirii, cap. 45

5. Ce susțin protestanții cu insistență și ce anume le lipsește?

Partea I: PRIVIRE GENERALĂ

Textul-cheie: Apocalipsa 1:1

Pasajul studiat: În acest studiu, ne vom concentra atenția asupra prologului (Apocalipsa 1:1-8) și asupra cărții Apocalipsa în ansamblu.

Introducere: Prologul cărții Apocalipsa (Apocalipsa 1:1-8) introduce temele principale ale cărții într-un limbaj, în general, explicit. El nu amintește despre fiare înfiorătoare, despre călătorii în cer și despre lucruri care se repetă de șapte ori. Doar ne spune cum a apărut cartea (vers. 1-3), cine este sursa ei (vers. 4-6) și care va fi deznodământul evenimentelor pe care le prezintă (vers. 7,8). El arată că personajul principal al cărții este Isus Hristos și îl pregătește pe cititor, într-un limbaj direct, pentru ceea ce urmează.

Temele studiului:

I. Isus este personajul principal al cărții Apocalipsa.

Poziția Sa centrală este transmisă prin titlul cărții (Apocalipsa 1:1), prin calitățile și acțiunile Sale (vers. 5,6) și prin rolul Său la a doua venire (vers. 7).

II. Cartea prezintă evenimentele viitoare.

Ea nu prezintă doar evenimentele din timpul sfârșitului. Raportate la vremea lui Ioan, majoritatea evenimentelor pe care le descrie sunt viitoare (Apocalipsa 1:1).

III. Viziunea din carte este dată în limbaj simbolic.

Faptul acesta reiese din expresia tradusă prin „le-a făcut-o cunoscută” din Apocalipsa 1:1 (în grecește apare aici cuvântul „a semnifica”, simbol).

IV. Trinitatea

În Apocalipsa 1:4-6, există o „triplă triadă” de persoane, de calități și de acțiuni.

V. Revenirea lui Isus

Versetele 7 și 8 vorbesc despre acest eveniment de primă importanță în această carte.

Aplicația pentru noi: Întrebările finale de după secțiunea cu comentarii îi invită pe participanți să îndeplinească echilibrat interpreta-

rea adventistă a cărții Apocalipsa cu rolul principal al lui Isus Hristos în această carte.

Partea a II-a: COMENTARIU

Cuvântul introductiv din ediția standard ne informează că studiile de trimestrul acesta pornesc în analiza cărții Apocalipsa de la **conceptul de inspirație așa cum este el înțeles de adventiștii de ziua a șaptea**, de la metoda historicistă de interpretare a profetiei, de la structura specială a cărții și de la faptul că personajul principal al cărții este Isus Hristos.

Metoda historicistă este susținută de structura generală a cărții. Apocalipsa începe cu scrisorile către cele șapte biserici (Apocalipsa 1:9 – 3:22), care se ocupă în principal de situația din timpul lui Ioan. Pecețile și trâmbițele se desfășoară din timpul lui Ioan și până la sfârșitul lumii (Apocalipsa 4:1 – 11:18). **Ultima parte a cărții (Apocalipsa 11:19 – 22:5) vizează aproape exclusiv ultimele zile din istoria lumii și începutul vieții veșnice.** În același timp, metoda aceasta este susținută de posibila aluzie la Daniel 2 din primul verset al cărții (vezi explicațiile de la tema 3).

Temele principale ale studiului pe larg:

I. Isus este personajul principal al cărții (Apocalipsa 1:1,5-7).

În introducerea cărții, este prezentat lanțul descoperirii, a căruia verigă centrală este Isus. El este prima Persoană menționată în carte și Acela care îi transmite descoperirea lui Ioan. Descoperirea dată de Dumnezeu lui Isus este numită „Descoperirea lui Isus Hristos” (vers. 1). Descoperirea dată mai departe de Isus lui Ioan este numită „mărturia lui Isus” (vers. 2) și „tot ce a văzut” (în greacă, *hosa eiden*). Descoperirea dată mai departe de Ioan cititorilor lui este numită „cuvintele acestei prorocii” (vers. 1-3), trecute în scris de Ioan.

Acest lanț al descoperirii este important pentru orice credincios. El arată că „mărturia lui Isus” de aici nu este cartea Apocalipsa scrisă de Ioan, ci darul viziunii primit de Ioan (vers. 2). Ulterior se va afirma despre rămășița din Apocalipsa 12:17 că are „mărturia lui Isus”, un dar al viziunii similar cu cel primit de Ioan.

Așadar, prologul ne arată că personajul principal al cărții este Isus. **Cartea este o descoperire de la Isus și despre Isus (Apocalipsa 1:1).**

El este îndreptățit să ocupe acest loc pentru că a murit, a înviat și domnește în cer (vers. 5). Iar la sfârșit va veni pe nori (vers. 7).

II. Cartea prezintă evenimentele viitoare.

Apocalipsa 1:1 ne spune că un scop major al cărții este „să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând”. Din perspectiva lui Ioan, evenimentele acestea sunt viitoare. Dar **ce înțelege textul prin „curând”?** De la scrierea cărții Apocalipsa până astăzi au trecut două mii de ani, timp ce nu pare deloc a fi „curând”! **„Curând” acesta trebuie să fie din perspectiva lui Dumnezeu, pentru care o zi este ca o mie de ani (2 Petru 3:8).**

Dar și din perspectiva noastră revenirea lui Isus va avea loc în curând. Noi nu știm ziua exactă și ora când se va produce acest eveniment, dar știm că, prin prisma experienței personale conștiente (Eclesiastul 9:5), venirea Lui va avea loc pentru noi în clipa următoare după ce vom închide ochii în moarte. În plan individual, deoarece, în starea de inconștiență, cel mort nu percepe trecerea timpului și, pentru el, revenirea este percepută ca având loc la doar câteva secunde după ce a trecut la odihnă. Aceasta înseamnă că pregătirile pentru venirea Domnului trebuie făcute acum, nu cândva, în viitor. Dacă n-am ști că Isus vine curând, am fi tentați să amânăm pregătirea.

III. Viziunea este dată în limbaj simbolic.

În general, cea mai bună metodă de abordare a Scripturii este să luăm totul literal, exceptând pasajele în care este clar că se folosește un limbaj figurat. În Apocalipsa, primul verset ne recomandă metoda exact opusă. El ne spune că viziunea primită de Ioan este *reprezentată prin semne/simboluri* (în grecește, *esêmanen*) de către Dumnezeu sau de către Isus. Prin urmare, cea mai bună metodă de abordare a textului Apocalipsei este să luăm totul simbolic, exceptând situațiile în care este clar că se folosește un limbaj literal (de exemplu, în Apocalipsa 1:1, „Isus Hristos” are sens propriu, nu figurat.)

Ideea aceasta este confirmată de aluzia din Apocalipsa 1:1 la Daniel 2. Singurul loc din Biblie unde mai găsim împreună termenul „a simboliza” și expresia „lucrurile care au să se întâmple în curând” (Apocalipsa 1:1; în grecește, *a dei genesthai*) este Daniel 2. Visul lui Nebucadnețar este cealaltă situație în care Dumnezeu a arătat prin

simboluri ce avea să se întâmple „în vremurile de pe urmă”. „Vremurile de pe urmă” din Daniel se transformă în „curând” în Apocalipsa.

Datorită acestui punct comun cu Daniel 2, Apocalipsa devine o carte-soră cu Daniel. Deși Apocalipsa face trimitere la mulți alți profeti, ea este înrudită în special cu cartea lui Daniel. De aceea, este de așteptat ca simbolurile din Apocalipsa să facă referire la evenimentele desfășurate între timpul în care a trăit Daniel și sfârșitul istoriei. Nu toată cartea lui Daniel se ocupă de evenimentele viitoare, dar cea mai mare parte a ei se ocupă de acestea și aici este asemănătoare cu Apocalipsa.

IV. Trinitatea

Apocalipsa 1:4-6 prezintă în introducerea cărții ceea ce am putea numi o triplă repetare a unei triade. Există în primul rând Sfânta Treime: Tatăl (Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine), Duhul Sfânt (reprezentat prin cele șapte duhuri) și Isus Hristos. Isus Hristos este menționat ultimul fiindcă El constituie subiectul următoarelor două triade.

Urmează apoi o triadă de calități care Îl definesc pe Isus în Apocalipsa. El este Cel care a murit (Martorul credincios; în greacă, *martos*), a înviat („Cel întâi născut din morți”) și S-a așezat lângă Tatăl pe tronul Său („Domnul împăraților pământului”). Moartea și învierea Sa constituie fundamentul domniei Sale cerești.

Ultima triadă este cea a acțiunilor. Isus ne iubește (în grecește, la timpul prezent), ne-a eliberat sau „spălat” (două cuvinte grecești care se citesc la fel, dar care diferă printr-o literă) de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu. Rezultatul final al iubirii Sale, manifestate prin moartea și învierea Sa, este ridicarea credincioșilor Lui la cel mai înalt statut posibil: acela de împărați și preoți.

V. Revenirea lui Isus

Tabloul revenirii lui Isus din Apocalipsa 1:7 are la bază aluzii la Daniel 7 și Zaharia 12. Pronumele „El” din acest verset face referire clară la Isus, deoarece El a fost subiectul celor două versete anterioare. Expresia „vine pe nori” ne trimite cu gândul la scena în care Fiul omului vine pe norii cerului înaintea Celui Îmbătrânit de zile și primește stăpânire asupra împărățiilor de pe pământ (Daniel 7:13,14). În Apocalipsa, dreptul Domnului Isus de a domni peste pământ este recunoscut în

cer la înălțarea Sa (Apocalipsa 5), iar pe pământ, la a doua Sa venire (Apocalipsa 1:7).

Aluzia la cartea profetului Zaharia este interesantă. Observă asemănările dintre Zaharia 12 și cartea Apocalipsa. În Zaharia, Cel care vine este Yahwé. În Apocalipsa, Cel ce vine este Isus. În Zaharia, Cel străpuns este Yahwé; în Apocalipsa, Cel străpuns este Isus. În Zaharia, locuitorii Ierusalimului sunt cei care îl văd pe Domnul venind; în Apocalipsa, toți locuitorii pământului îl văd pe Isus venind. În Zaharia se jelesc familiile din Ierusalim; în Apocalipsa, bocesc toate semințiile pământului.

Folosind Vechiul Testament, Apocalipsa mută accentul de la Yahwé la Isus. Și trece de la Israelul literal și de la lucrurile specifice acelei zone geografice la impactul spiritual mondial al Evangheliei și al bisericii.

Partea a III-a: APLICAȚIA PENTRU NOI

1. Studiul se ocupă de partea introductivă a cărții Apocalipsa, adică de prolog (Apocalipsa 1:1-8). Ai putea deschide studiul la grupă cu următoarea întrebare: *Ce introducere a unei istorisiri biblice vă place cel mai mult?* (Sugestii: bebelușul Moise în coșulețul de papură, rugămintea lui Daniel și a prietenilor lui să fie testați zece zile cu zarzavaturi, ungerea ca rege a păstorășului David, scena în care îngerii li se arată păstorilor la nașterea lui Isus etc.) *Ce influență are introducerea istorisirii asupra modului în care înțelegeți restul întâmplării?*

2. Studiul subliniază două idei care pot părea contradictorii: (a) poziția centrală a lui Isus Hristos și (b) valoarea interpretării adventiste, istoriciste, a cărții Apocalipsa. Ați putea rezolva această tensiune întrebând: Ce aduce în plus pentru lumea contemporană abordarea specifică a adventiștilor de ziua a șaptea? Cum putem împleni echilibrat detaliile istorice ale interpretării cărții cu faptul că Isus Hristos este împlinirea tuturor speranțelor noastre? (Sugestie de răspuns: Concepția adventistă (a) oferă răspuns la cele trei mari întrebări existențiale: Cine sunt? De unde vin? Încotro merg?; (b) ne ajută să vedem intervenția lui Dumnezeu în istorie; (c) ne ajută să credem că El deține controlul, chiar atunci când trecem prin situații dificile; și (d) ne dă încrederea că, din moment ce a intervenit pe parcursul istoriei așa cum a anunțat, Dumnezeu va împlini toate promisiunile pe care le-a făcut.